

Det er nødvendigt at sikre en særlig beskyttelse af rettighederne hos navnlig fordringshavere, mindretalsaktionærer og skattemyndighederne, men det skal ske under overholdelse af proportionalitetsprincippet som fortolket af Domstolen.

I så henseende kunne Den Portugisiske Republik for eksempel fastlægge værdien af de urealiserede værdistigninger, til hvilke den mener at have beskatningsretten, men uden at dette indebærer en umiddelbar opkrævning af skatten eller overholdelse af yderligere betingelser for at kunne udskyde betalingen heraf.

Formålet om at sikre en effektiv skattekontrol og bekæmpe skattesvig er et berettiget hensyn, men det kan opnås med mindre indgribende midler ved at anvende de fremgangsmåder, der er fastsat i Rådets direktiv 77/799/EØF af 19. december 1977 om gensidig bistand mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder inden for området direkte skatter⁽¹⁾ eller i Rådets direktiv 2008/55/EF af 26. maj 2008 om gensidig bistand ved inddrivelse af fordringer i forbindelse med visse bidrag, afgifter, skatter og andre foranstaltninger⁽²⁾.

Kommissionen mener, at den portugisiske lovgivning går videre end, hvad der er nødvendigt for at opnå det ønskede formål, nemlig at sikre en effektiv skatteordning. Kommissionen er derfor af den opfattelse, at den portugisiske lovgivning bør anvende ét og samme kriterium, uanset om hjemstedet, den faktiske ledelse eller formueværdier flyttes, henholdsvis overføres til udlandet, eller om de bliver i Portugal, dvs. at skatten først må kunne opkræves, efter at værdistigningen er realiseret.

⁽¹⁾ EFT L 336, s. 15.
⁽²⁾ EUT L 150, s. 28.

Sag anlagt den 25. januar 2010 — Europa-Kommissionen mod Kongeriget Belgien

(Sag C-41/10)

(2010/C 80/34)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved G. Rozet og N. Yerrell, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Kongeriget Belgien

Sagsøgerens påstande

— Det fastslås, at Kongeriget Belgien har tilsidesat sine forpligtelser, der påhviler det i henhold til bl.a. artikel 6, 8, 15, 16 og 17 i første direktiv 73/239/EØF⁽¹⁾ og artikel 20, 21 og

22 i tredje direktiv 92/49/EØF⁽²⁾, idet det har gennemført direktiv 73/239/EØF og 92/49/EØF ukorrekt og ufuldstændigt

— Kongeriget Belgien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Kommissionen gør med dette søgsmål gældende, at de belgiske gensidige forsikringsselskabers virksomhed med hensyn til supplerende sygeforsikring, som ikke er en del af den lovbestemte sociale sikringsordning, ikke er i overensstemmelse med første og tredje direktiv om forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring. I det omfang de gensidige forsikringsselskaber faktisk er i direkte konkurrence med de direkte forsikringsselskaber på markedet for supplerende sygeforsikring, bør de være undergivet samme regler som disse. Sagsøgeren bestrider i denne henseende sagsøgtens påstand om, at den supplerende sygeforsikring, der udbydes af de gensidige forsikringsselskaber, henhører under undtagelsen, der er fastsat i første direktivs artikel 2, stk. 1, litra d), og gør gældende, at dækningen i henhold til den supplerende sygeforsikring ikke kan sidestilles med »forsikringer, der er omfattet af en lovbestemt social sikringsordning«.

Kommissionen anfører for det første, at der for at få adgang til udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed i henhold til første direktivs artikel 6 kræves en forudgående administrativ tilladelse, som der ansøges om hos den kompetente myndighed i den medlemstat, hvor virksomheden har sit vedtægtsmæssige hjemsted. De belgiske gensidige forsikringsselskaber skal imidlertid ikke ansøge om tilladelse i henhold til denne bestemmelse for så vidt angår deres virksomhed med hensyn til supplerende sygeforsikring.

Sagsøgeren gør for det andet gældende, at sagsøgte har tilsidesat første direktivs artikel 8, stk. 1, litra a), idet de gensidige forsikringsselskaber ikke er blandt de lovbestemte juridiske selskabsformer, som de belgiske forsikringsselskaber skal antage. For de gensidige forsikringsselskaber er det tilladt at udøve en bred vifte af aktiviteter, der ikke har direkte forbindelse med deres forsikringsvirksomhed, skønt det i første direktivs artikel 8, stk. 1, litra b), er bestemt, at virksomheden skal begrænse sit formål til forsikringsvirksomhed og dermed direkte forbundne forretninger med udelukkelse af enhver anden erhvervsmæssig virksomhed. Den belgiske lovgivning giver også anledning til problemer med hensyn til artikel 8, stk. 1, litra c), som bestemmer, at virksomheden skal fremlægge en driftsplan i overensstemmelse med direktivets artikel 9. En sådan plan er imidlertid ikke blevet fremlagt af de gensidige forsikringsselskaber for så vidt angår deres virksomhed med hensyn til supplerende sygeforsikring. De belgiske gensidige forsikringsselskaber har endelig ikke pligt til at råde over en minimumsgarantifond i modsætning til, hvad der kræves i første direktivs artikel 8, stk. 1, litra d).

Kommissionen gør for det tredje gældende, at de gensidige forsikringsselskaber i henhold til første direktivs artikel 13 ff. (navnlige artikel 16, 16a og 17) og tredje direktivs artikel 15 og 20-22 skal afsætte tilstrækkelige tekniske reserver for så vidt angår deres virksomhed med hensyn til supplerende sygeforsikring og oprette en i forhold til deres samlede virksomhed tilstrækkelig solvensmargin. I Belgien blev den tilstrækkelige solvensmargin for de gensidige forsikringsselskabers supplerende forsikringer først indført i 2002, og beregningen af denne margin er forskellig fra den, der er fastsat i første direktiv.

- (¹) Rådets første direktiv 73/239/EØF af 24.7.1973 om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om adgang til udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring (EFT L 228, s. 3).
- (²) Rådets direktiv 92/49/EØF af 18.6.1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring og om ændring af direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF (tredje skadesforsikringsdirektiv) (EFT L 228, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Højesteret (Danmark) den 28. januar 2010, Viking Gas A/S mod BP Gas A/S

(Sag C-46/10)

(2010/C 80/35)

Processprog: dansk

Den forelæggende ret

Højesteret

Parter

Sagsøger: Viking Gas A/S

Sagsøgte: BP Gas A/S

Præjudicielle spørgsmål

1) Skal artikel 5 sammenholdt med artikel 7 i Rådets første direktiv af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker (89/104) (¹) fortolkes således, at virksomheden B har gjort sig skyldig i

varemærkekrænkelser ved at påfylde og sælge gas på gasflasker hidrørende fra virksomheden A, når følgende omstændigheder lægges til grund:

- 1) A sælger gas i såkaldte kompositflasker med en særlig udformning, der som sådan, dvs. som vareudstyrsmærke, er registreret som dansk varemærke og som EF-varemærke. A er ikke indehaver af disse vareudstyrsmærker, men har eksklusiv licens til at gøre brug af dem i Danmark og har ret til at påtale krænkelser i Danmark.
 - 2) Ved den første anskaffelse af en kompositflaske med gas hos en af A's forhandlere betaler forbrugeren også for flasken, der således bliver forbrugers ejendom.
 - 3) A foretager genopfyldning af kompositflaskerne, idet forbrugeren hos en af A's forhandlere mod betaling for gassen kan få ombyttet en tom kompositflaske med en tilsvarende flaske, der er påfyldt af A.
 - 4) B driver virksomhed med påfyldning af gas på flasker, herunder kompositflasker omfattet af vareudstyrsmærket omtalt under 1, idet forbrugeren hos en forhandler, som samarbejder med B, mod betaling for gassen kan få ombyttet en tom kompositflaske med en tilsvarende flaske, der er påfyldt af B.
 - 5) I forbindelse med B's påfyldning af gas på de omhandlede kompositflasker forsynes disse af B med klistermærker, som angiver, at påfyldningen er foretaget af B.
- 2) Hvis det må lægges til grund, at forbrugeren i almindelighed vil få den opfattelse, at der består en forbindelse mellem B og A, skal dette da tillægges betydning ved besvarelsen af spørgsmål 1?
 - 3) Hvis spørgsmål 1 besvares benægtende, vil det da kunne føre til et andet resultat, såfremt kompositflaskerne — foruden at være omfattet af det omtalte vareudstyrsmærke — tillige er forsynet med (præget med) A's registrerede figur- og/eller ordmærke, der fortsat er synlige uanset B's klistermærker?
 - 4) Hvis spørgsmål 1 eller 3 besvares bekræftende, vil det da kunne føre til et andet resultat, hvis det lægges til grund, at A for andre typer af flasker, der ikke er omfattet af det omtalte vareudstyrsmærke, men som er forsynet med A's ordmærke og/eller med A's figurmærke, gennem mange år har accepteret og fortsat accepterer, at andre virksomheder genopfylder flaskerne?